

ہُن کوئی دیوانہ نہیں بلدا

علی جان مظفر آباد آزاد کشمیر دے اوس شہید دا پتر سی جس نے مقبوضہ کشمیر دی آزادی لئی اپنی جان قربان کر دتی سی۔ علی جان اوس ویلے بوہت زکا سی۔

اوہ دے نکلے جتے گھر دا ویٹہ ہر موسم وچ ہرا بھرار ہندا سی۔ خرمائیاں، ناکھاں، تے آلو چیاں دے رُکھاں تھلے اوہ گلی ڈنڈا تے سٹاپو کھپڈ دا۔ چٹے کھنور والاں والی دادی جینوں گھر دے نکلے وڈے سارے ”بے جی“ آکھدے۔ اوس نوں ماں توں ودھ پیار کردی سی۔ ہر ویلے کچھ چکی پھردی۔ اپنے ہتھ نال مونہہ وچ بر کیاں پاؤندی سی۔

کدی کدھرے جے ذرا جتاں پنڈا اتنا ہو جاندا تے دونوں ہتھ رب دی بارگاہ وچ چک کے اودھی حیاتی دیاں دعاواں منگدی۔ پَر جدوں اوہنے سکول وچ پہلا قدم دھریا تے دادی اک سویر چپ چیتی اوس دیس ٹر گئی۔ جتھوں کوئی واپس نہیں آؤندا۔ ہُن اوہ تے اودھی ماں تے بڈھا دادا اوس ویٹے دی رونق رہ گئے۔

اوس اکثر اپنی ماں نوں اک تصویر ہتھاں وچ لے کے روندیاں ویکھیا۔ جے کدی اوس نے ایس تصویر بارے ماں کولوں پچھیا وی تے اوہ کچھ ندرسدی بلکہ تصویر لگا دیندی۔

اوس سے کشمیر دی آزادی دی تحریک بڑے زوراں تے سی۔ مقبوضہ کشمیر توں ظالماں دے ہتھوں ستائے ہوئے قافلے مظفر آباد آکے پناہ لے رہے سن۔ ایہناں وچوں کچھ لوکاں نے اوہناں دے گھر وی کچھ دن لئی پناہ لئی۔ اک دن اودھی ماں نال اوہناں دیاں گلاں سُن کے اوہ حیران رہ گیا۔ کیوں جے ماں نے آج تیکر جیٹری تصویر اودھے کولوں لکھوئی ہوئی سی تے کوئی دن ایسا نہیں سی لکھیا جڈ اوس ہنجواں دے ہار اوس تصویر تے نہ پائے ہون، اوہ دے شہید بیودی سی۔ جیسے اپنی دھرتی ماں دی آزادی لئی جان قربان کر دتی سی۔ اوہ اوس بہادر علی شیر خان شہید دا پتر سی۔

ہُن اوہدا اکو خواب سی جے اوہ اپنے پیو دے پیراں تے ٹرے گا۔ اوہ دے وانگر بہادری دے کارنامے سرانجام دیوے گا۔ لوڑ پئی تے ایس دھرتی دی مانگ اپنے لہونال سجاوے گا۔ ایہہ سوچدے سوچدے ہُن اوہ سکول توں نکل کے کالج وچ قدم رکھ چکیا سی۔ ماں دے والاں وچ چٹے وال چاندی دیاں تاراں وانگوں چمکن لگ پئے سن تے دادا ڈنگوری توں بناں ٹر نہیں سی سکدا۔

مقبوضہ کشمیر وچ مسلمان آزادی لئی جدوجہد کر رہے سن تے آزاد کشمیر دے مسلمان وی اوہناں دی آزادی لئی دل وچ اوہناں ورگی تڑپ رکھدے سن۔ ہر گھر دشمن دے ظلم دا نشانہ بن چکیا سی۔ اوہ گھر جنہاں دیاں چھتاں تے انگوراں دیاں ویلاں لٹکدیاں سن۔ جنہاں وچ ساگ تے پیو دے سالن نال چٹے ابلے ہوئے پچول پکدے سن۔ اوہناں وچ ہُن ہر ویلے گولیاں دیاں واجاں تے غم دیاں بدلیاں چھائیاں ہویاں سن۔ ظلم دی رات کمن تے نہیں سی آؤندی۔

اک دن اوہ کالج آ پڑیا تے ہر پاسے اکو نعرہ سنائی دتا۔ ”چلو! چلو! مقبوضہ کشمیر چلو! بارڈر لائن توڑ دیو!“ دارولا ہر پاسے سنائی دے رہیا سی۔

چلو! چلو! مقبوضہ کشمیر چلو! اونے ایہناں نعریاں دا اثر قبولیا۔

پوہ ماگھ دی برف ورگی ٹھنڈی رات سی۔ جھڑی لگی ہوئی سی۔ مظفر آباد شہر دے لوکی ٹھنڈتوں بچن لئی کانگڑیاں، صندلیاں تے ہیٹر بال کے بیٹھے رات بتا رہے سن۔ علی جان دی بڈھی ماں ویہڑے وچ بے چینی نال پھر رہی سی تے بڈھا دادا گھنڈ نال اپنا ہڈھا وجود گھسیٹدا اکدی اک پولیس چوکی تے کدی دوجی پولیس چوکی وئے بھجدا۔ کیوں جے اوہ حالی تیکر گھر نہیں سی اپڑیا۔۔۔۔۔ سویر ہوئی تے اوہ دے کالج توں پتا لگابے ”کشمیر چلو، کنٹرول لائن توڑ دیو“۔ والے نوجواناں نال اوہ منڈاوی سویرا کوئی پنجاہ (50) میل دُور بارڈر ول پیدل ای مارچ کردا جا پُجاسی، ہُن تیک اوہا کوئی آتہ پتا نہیں سی لگ رہیا۔ بڈھا دادا بار بار پولیس چوکیاں دے چکر لارہیاسی۔

ماں نمائی دا دل مٹھ وچ آیا ہو یا سی۔ ہونی ہو کے رہندی اے۔ اوس ویکھیا۔ اوہ دے ویہڑے دا وڈا بوہا کسے کھول دتا اے تے ایسولینس وچوں پولیس دے سپاہیاں نے منجی کڈھی۔ اوہ دے بڈھے دادا دے دیاں پکاں تے ہنجوں تے اوہ اوہدی لاش وصول کر رہیاسی۔ ویکھدیاں ویکھدیاں اوہا ویہڑا مرداں تے زنانیاں نال بھر گیا۔ اوہ اوہ دے شہید پُتر نوں ایہناں لفظاں راہیں خراج عقیدت پیش کر رہے سن۔ جے ایہہ جوان شہادت دے نشے وچ سینہ تان کے نعرے ماردا ”ہمارا کشمیر چھوڑ دو“۔ باؤنڈری لائن وئے ودھر رہیاسی تے گولیاں دی بوچھاڑ ہوگئی۔ اوہ آپ شہید ہو گیا پر آزادی دا دیوا بال گیا۔ بھانویں ہُن اوہ دے اپنے ہنیرے گھر وچ کوئی دیوانہ نہیں بلدا۔۔۔

مشق

- 1- علی جان دی ماں کس دی تصویر نوں لکھو کے رکھدی سی تے کیوں؟ تھوڑے لفظاں وچ جواب لکھو۔
- 2- علی جان نوں کیہڑے جذبے نے جہاد کرن تے جُبو کر دتا سی؟
- 3- ایس افسانے وچ کشمیر دے کیہڑے کیہڑے پھلاں دا ذکر کیتا گیا اے؟
- 4- علی جان دے کالج وچ کیہڑا نعرہ گونج داسی؟
- 5- ایہناں لفظاں دی جمع لکھو:-

چھت، کانگڑی، صندلی، گولی، بدلی، تصویر، منجی، جان، قافلہ، دھرتی